

Kázání pro Opatovice a Číhošť 6.12.2020, 2. adventní

Vstupní slovo: Ž 113,5-7

1. píseň: 614 / 642

1. čtení: 1Kor 1,26-30 // Lk 1,30-37

2. píseň: 272

2. čtení: Ex 2,1-10 // (+11-15)

3. píseň: 261 (1-3)

4. píseň: 675

Poslání: J 3,17

Požehnání: 2 Te 2,16-17

5. píseň: 277

Milí bratři a milé sestry,
dnes máme druhou adventní neděli. Advent znamená příchod a je to takový čas přípravy na vánoce. Jednak po té technické stránce – nákupy, úklid, atd., což je letos trochu složitější, ale hlavně jde o přípravu po duchovní stránce. Advent by nám měl sloužit jako čas k zamyšlení nad smyslem vánoc. Nad Ježíšovým příchodem. - Co to pro nás znamená? Co přinesl?

Já jsem zde už minulou neděli narážel na to, že Ježíšův příchod byl dlouho očekávaný. Proroci předpověděli příchod spasitele, mesiáše, krále králů. Božího syna. A zvláště v dobách nouze se k tomuto proroctví lidé vraceli asi tak jako Češi k pověstí o blanických rytířích. A taky jsem už zmínil, že za těchto podmínek pro mnohé znamenal Ježíš překvapení. Pro ty, kdo čekali nového krále, nového Davida, znamenal Ježíš v podstatě zklamání – království obnovené nebylo, lumpové zůstali nepotrestáni, Římská okupace trvala dál. Ježíš přijal spíš roli lidového kazatele, učitele moudrosti, proroka než vojevůdce a krále.

Přičemž sama představa zachránce jako malého chlapce, zase tak nečekaná nebyla. Bible totiž zná velice bohatou tradici „darovaného“ dítěte. - Dítěte jehož narození provází zvláštní dění a my tak už od začátku tušíme, že se narodilo pro velké věci.

Zpravidla jde o děcko, kt. se vůbec narodit nemělo, nebo mělo v mládí zemřít. Avšak z Boží vůle se narodilo, přežilo, vyrostlo a stala se z něj

bez výjimky zásadní postava Bible. Člověk, kt. zachrání svůj lid z velké úzkosti. Právě skrze něj je zajištěna budoucnost Božího lidu.

Třeba - Abraham se Sárou byli staří a bezdětní, Izák se vůbec neměl narodit a Boží lid mohl skončit dřív než začal. Ale Izák se narodil. Život celého Izraele vychází z této nepravděpodobné události. A Boží lid tak má žít s vědomím, že celá jeho existence, naše existence, je darem od Boha.

Podobně Samuel nebo Samson se narodili matkám, kt. nemohly mít děti. A oba později vykonali pro Boží lid velké věci. Zachránili Izrael z krize. Atd. atd.

Bůh se v těchto postavách vkládá do dějin. Schválně si povolává takové lidi, kt. se nemohou odvolávat na svou sílu a své schopnosti. Má být od začátku jasné, že jejich úspěch, jejich velké činy, i jejich život, vycházejí z Boží milosti.

Bůh nás tak učí nespolehat příliš na lidské síly, a nebýt sám na sebe příliš pyšný. Ale taky to znamená, že i když nejsme děti, tak se nemůžeme vymlouvat, že velké činy jsou jen pro velké lidi. Právě i nás malé a nedůležité si Bůh může povolat.

Pro dnešek jsem z těchto „darovaných“ dětí vybral Mojžíše.

Jeho příběh začíná v době snad největšího útlaču Izraele. Egypťané chtěli zničit jeho budoucnost už 3000 let před Hitlerem. A tak vraždili Izraelské děti. Hlavně chlapce. To se dnes považuje za naprostou ohavnost.

A někdy v té době se narodil chlapec. Jeden z tisíce. Ničím nezajímavý, akorátže měl být podle zákona zabit. Matka se však pokusila dítě zachránit. Skrývala ho, jak jen to šlo. Jenže čím byl starší, tím se zdálo jasnější, že se to stejně provalí, přijdou vojáci a zbytek si můžeme domyslet. Matka, než aby své dítě vydala katům, raději jej poslala po vodě. Upletla z rákosí košík, vymazala smolou a vložila do něj dítě v přikrývce. Vzdáleně to může připomínat jesličky.

Ovšem dítě v řece plné divokých proudů a krokodýlů nemělo velkou šanci na přežití.

Možná se jednalo o zoufalý čin: „Jim ho nedám, to ať si ho radši vezme

řeka!“ Jsou takové případy.

Anebo si třeba řekla: „Možná ho někdo najde a nechá si ho.“

Anebo velice dobře věděla, že se opodál koupe faraonova dcera. -

Jednalo o Egyptský náboženský rituál. Nil byl posvátný. A Mojžíšova matka si tak mohla dobře spočítat, že Egyptané nezabijí dítě, kt. jim posvátná řeka přinese. A skutečně, princezna si dítě nechala, ačkoli poznala, že je to Izraelec.

Těžko říct, s čím Mojžíšova matka počítala. Zdá se však, že se nevzdala vši naděje, neboť po břehu vyslala dcerku Mirijam, aby košík sledovala, co se s ním stane.

A tak se stalo, že když faraonova dcera začala shánět kojnou, mohla být pravá matka dítěte první po ruce.

Mojžíš tak nejenže přežil, ale dostalo se mu i vzdělání a jiných výdobytků Egyptské civilizace. A přitom ho v útlém věku mohla chovat a vychovávat jeho vlastní maminka. Mojžíš si tak přes veškerý přepych dokázal zachovat vědomí, že je Izraelec, potomek Abrahama, Izáka a Jákoba. A proto soucítit se svým lidem. Trápilo ho utrpení jeho blízkých. V podstatě ideální průprava, aby se Mojžíš mohl stát zachráncem Božího lidu.

Z takové role by ale snadno mohl zpychnout, proto má žít s vědomím, že jeho život je darovaný, nesamozřejmý, závislý na Boží milosti.

Zajímavé je, že příběhu Mojžíšova narození nikde nezazní slovo Bůh.

Boží vůle však můžeme vidět za tou vysoce nepravděpodobnou souhrou náhod, kt. ho k této roli přivedla. Od narození je v Boží ruce.

Samozřejmě to už je záležitost víry. Jestli Boha zahlédneme v příběhu Mojžíšově nebo v našem, není samozřejmost. Lze to všechno klidně považovat jen za souhru náhod. A stejně narození Izáka a také Ježíše. My v tom však spatřujeme zásadní Boží zásah do běhu světa.

I Ježíš se narodí vlastně navíc. Jako někdo, kdo se podle přirozeného řádu věcí narodit ani neměl. - Josef s Marií spolu ještě nežili. Myslím, že nepotřebujeme rozebírat početí z Ducha. Tady jde hlavně o to, že zachránce, spasitele, Ježíše, nepřivedla na svět vůle lidská a ani není plodem přírody či náhody. Ani přirozeného vývoje dějin. Přichází jen z

Boží vůle.

Jenomže čekání na Boží zásah do dějin může být velice dlouhé a tím pádem plné hořkosti. Izraelci úpěli k Hospodinu, ale Mojžíš byl vyslán k faraonovi až po mnoha letech.

A stejně tak kolem roku nula vyhlíželi lidé na Boží zásah jako na smilování. Nejedna horká hlava zkusila Pána Boha popostrčit nebo se prohlásit za jeho vyslance. Zcela svévolně a nadělali spoustu škody. Pán Ježíš nepřišel hned a nepřišel tak, jak by si lidé představovali.

A stejně tak dnes. Apoštolé, evangelisté, církevní otcové, nikdo z nich si neuměl představit, že by se na Ježíšův druhý příchod mohlo tak dlouho čekat. A uběhly dva tisíce let, a my pořád čekáme.

Boží zaslíbení však platí stále. Pán Ježíš přichází mimo jiné také proto, aby nás ujistil, že ač to tak třeba nevypadá, přesto se k nám Bůh sklání a jednou se skloní úplně a my uvidíme novou zemi a nové nebe.

Ježíš nás ujišťuje, že ty přirozené řady, podle kt. by Boží lid nikdy nevznikl, a zanikl by v Egyptě nebo Osvětimi, a Boží slovo by zůstalo přehlušeno, tyhle řady nebudou platit napořád. Svět je a bude změněn.

Tak ať nám tento čas přemýšlení a čekání na Boží příchod neprovází hořkost ani beznaděj z dění ve světě či nedočkavost na Boží zásah, ale nechme si advent prozářit radostí z toho, že Bůh se smilovává a přichází k člověku.

Pomodleme se...

Pane Bože, prosíme ujišťuj nás o svých zaslíbeních, ať nejsme vystaveni pochybám. Posiluj nás v důvěře ve tvé slovo. A přicházej i do našich životů. Amen.